

[Oluf Pedersen.]

Angreb paa en Minister, der raslede lidt rigeligt med Vaabnene, og det gjaldt over for en Minister, der havde været en Tur i Lübeck. Det gjaldt desværre ogsaa over for den besynderlige Hvervning, som har fundet Sted i Strid med dansk Straffelov, men ikke — det indrømmer jeg — i Strid med den højtærede Justitsministers egen private Lovopfattelse.

Jeg synes ikke, de Forslag, vi har faaet fra Regeringen, har været saa gode, som de burde være. I den sidste Tid har jeg med stor Tilfredshed set, at Rigsdagen har vendt sig imod de utilfredsstillende Lovforslag og faaet dem ændret i betydelig Grad, men i Begyndelsen var Regeringens hele Indstilling, at den var diktaturpræget. Herved paavirkedes Rigsdagen saadan, at Rigsdagen gik med til en Lovgivning, som paa mange Maader var den imod. Jeg har talt imod denne Lovgivning ogsaa paa det Tidspunkt, og jeg beklager, at ogsaa mange Medlemmer af Rigsdagen i Dag taler imod den Lovgivning, som de var med til at gennemføre lige efter Befrielsen; dengang tav de, men nu har de faaet Mæle.

Naar man vil gøre op ud fra en Vurdering af dansk Retspleje, tror jeg ikke den Lovgivning, som er gennemført i Danmark efter Befrielsen, vil faa noget godt Eftermæle. Jeg vilde nødtigt være i den højtærede Justitsministers Sted. Det er givet, at de Folk, som har forsyndet sig, maa straffes, men denne Straf burde naturligt kun gælde de virkelig skyldige. De Mennesker, som i og for sig ikke har begaaet anden Synd, end at de har været nogle Dumrianer, ubegavede Sjæle, synes jeg det er helt urimeligt at straffe paa denne Maade. Og hvis man nu virkelig opretholder hele den Straffelovgivning, som er gennemført, og maaske straffer en halv Snes Tusind paa Grund af deres Stilling under Krigen, saa betyder det jo desuden en meget stor Udgift. Vi skal bygge Fængsler til de mange Mennesker, og vi skal føde dem ogsaa; det er jo Meningen, at vi andre skal slide og slæbe for at skaffe Føden til de Mennesker, man har spærret inde. Men dér rejser sig det Problem: hvilket Resultat kan man saa vente af denne Udsoning? Kan man vente, at Folk kommer ud som bedre Mennesker? Eller er det ikke snarere rigtigt, at den halve Snes Tusind, man straffer, er blevet sat helt udenfor, saa de bliver et Udsbud, en Fare frem i Tiden? Man burde have fundet en Straffelovgivning, som ramte de virkelig ondsindede, medens de, som snarest hører ind under Taabeparagraffen, var gaaet fri; det Problem tror jeg man kom-

mer til at tage op. Vi faar vel forhaabentlig en Rigsdag, som ser mere selvstændigt paa Problemerne end den, der har været efter Besættelsen.

Nu nærmer Valget sig, og det tror jeg det danske Folk har Grund til at være glad over, for selv om der ikke sker saa store Forskydninger, hverken hvad angaar Partier eller Personer, kan man regne med, at de Rigsdagsmænd, som kommer ind igen, sikkert vil føle sig fornyet, naar de har været ude i Vælgerbadet; hvis ikke det var saadan, nyttede det ikke meget, at Valg blev afholdt. Men Valget omfatter visse Problemer, som jeg synes man skulde klare. I første Linie maa det blive de økonomiske Problemer, og derfor beklager jeg, at Formanden ikke i forrige Samling har været i Stand til at sætte mit Forslag om Ordning af den offentlige Økonomi paa Dagsordenen; det kunde maaske have givet Anledning til en oplysende Debat.

Den højtærede Finansminister siger, at der ødsles ikke med Pengene, og at man fra den nuværende Regerings Side er blevet staaende midt imellem Krigstidens Vanvid og en nogenlunde Fornuft; man kan maaske sige det paa den Maade, at det maa være en Mellemting, altsaa en Slags halvtosset Økonomi, ellers ved jeg ikke, hvad det skal være. Men den højtærede Finansminister har Ret i een Betragtning, og det er den, at alle seks Regeringspartier maa bære Ansvaret for den Økonomi, som er ført efter Besættelsen, og deri indeholdes ogsaa Ansvaret for den militære Ødselhed, som har været udvist, og det paa et Tidspunkt, hvor man intet ved om Fremtiden. Før Krigen, ved jeg, anvendte vi op imod 100 Mill. Kr. om Aaret til Militærvæsenet, og jeg ved ogsaa, at den 9. April havde man paa et af Forterne ikke engang en Kanon; man kunde i hvert Fald ikke affyre et Varselskud trods denne store Udgift. Ansvaret herfor kan jo ikke hvile paa Rigsdagen, der har ofret alle de mange Penge; det maa ligge hos de militære Myndigheder, og naar det nu siges, at den parlamentariske Kommission er kommet til det Resultat, at der ikke er Grundlag for Tiltale ved Rigsret, tror jeg dog ikke, man kan drage den Slutning — det kan jeg i hvert Fald ikke —, at der ikke er Grundlag for Tiltale mod de militære Myndigheder, som har Ansvaret for, hvad der skete paa det militære Omraade den 9. April. Jeg tror derimod ikke, der er Grund til Rigsretsanklager mod de tidligere Ministre; efter min Opfattelse har den tidligere Udenrigsminister, Dr. Munch, været Danmark en god Mand, en ualmindelig god Mand, som har